

Amikor szenvedélyemmé vált a fotózás, elsősorban a természet ihletett meg, az élő színek, struktúrák, de leginkább a tájak hangulata. Ekkor még „csak” ösztönösen fotóztam, nem próbáltam megérteni a képet. Később már nyelvileg is körül tudtam írni, miről szólnak azok a fotók, amelyeket jónak találok. Hiszem ugyanis, hogy az igazán jó fényképek, legalábbis melyek számomra fontosak, szólnak valamiről, jelentésük van, még ha sokszor nem is lehet konkrétan megmondani, mi az, de nem is ez a lényeg. Hanem az utalás-jelleg. Amióta ez tudatosult bennem, már nemcsak a természetben fotózok, de bárhol, ahol megihlet a pillanatnyi látványelemeknek egy olyan konstellációja, amely fotón jól komponálva időtlen egészé, jelentésteli Pillanattá tud mélyülni. Hívhatjuk ezeket metaforáknak is, vagy valamiféle metafizikai képeknek, olyan értelemben, hogy a hétköznapi valóságon (amelyben amúgy a konkrét fotózási tevékenység folyik) túlmutatnak, azaz túl önmagukon.

Ahhoz azonban, hogy a hétköznapiakban meglássam a nem hétköznapiat, az kell – legalábbis nálam ez működik a legjobban –, hogy a környezet, amelyben éppen járok-kelek, szokatlan legyen. Ezért idegen helyeken, például utazások alkalmával sokkal könnyebb jó képeket meglátnom, ilyenkor sokkal termékenyebb vagyok.

Dörögdi Ádám